

Want Hij is onze vrede, Hij Die met Zijn dood de twee werelden één heeft gemaakt, de muur van vijandschap ertussen heeft afgebroken en de wet met Zijn geboden en voorschriften buiten werking heeft gesteld, om uit die twee in Zichzelf één nieuwe mens te scheppen. Zo bracht Hij vrede en verzoende Hij door het kruis beide in één lichaam met God, door in Zijn lichaam de vijandschap te doden. Vrede kwam Hij verkondigen aan u die ver weg was en vrede aan hen die dichtbij waren: dankzij Hem hebben wij allen door één Geest toegang tot de Vader.

Zo bent u dus geen vreemdelingen of gasten meer, maar burgers, net als de heiligen, en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, met Christus Jezus Zelf als de hoeksteen. Vanuit Hem groeit het hele gebouw, steen voor steen, uit tot een tempel die gewijd is aan Hem, de Heer, in Wie ook u samen opgebouwd wordt tot een plaats waar God woont door Zijn Geest.

Efeziërs 2:14-22

1

OP DE WEG, DIE STEEDS smaller werd, lag een dunne laag sneeuw en ijs. Link Whitman trapte een paar keer licht op de rem van zijn pick-uptruck. De politie van het plaatsje Langhorne was wijd en zijd berucht om de bekeuringen voor te hard rijden en Link had er al twee op zijn naam staan... Als hij nu weer bekeurd werd, zou zijn verzekeringspremie onherroepelijk omhooggaan.

Hij haalde zijn hand door zijn warrige, iets te lange krullen en controleerde het effect in de achteruitkijkspiegel. Als zijn zussen dit gezien hadden, zouden ze hem geen moment meer met rust laten.

Voor wie zit jij je op te doffen, Linkie? Dat moet wel een meisje zijn!

Hij kon hun gegiechel bijna horen en grinnikte even. Hij was dol op zijn zussen, maar ze konden hem ook mateloos irriteren en sinds Bree zich verloofd had, waren de dames Whitman helemaal niet meer te houden. Na de bruiloft van Bree en Drew, volgende maand, zou hij de laatste alleenstaande Whitman zijn. Dan zouden ze hem helemaal onder druk zetten. Zijn zussen hadden ook al kinderen en Bree zou ongetwijfeld meteen een gezin willen stichten. Hij was de grootste lijntrekker van het stel en daar zouden zijn zussen hem bij elke gelegenheid aan herinneren. Zijn moeder was nog erger. Ze had hem al een keer proberen te koppelen aan het achternichtje van een vriendin van een vriendin van een vriendin van haar.

Nee, bedankt. Hij kon zijn eigen vrouw wel vinden. En dat zou hij doen wanneer hij daar helemaal klaar voor was.

Hij lachte schamper. Geloofde hij dat zelf? Hij was daar al heel lang klaar voor. Maar hij zou geen genoeg nemen met het eerste leuke meisje dat hij tegenkwam. Hij was kieskeurig. *Veel* te kieskeurig, volgens zijn zussen.

Nou, ze zouden het heerlijk vinden om te weten dat hij vandaag doelbewust op pad gegaan was. Hij had een vrouw op het oog. Voor zover hij wist, had zijn moeder geen achterdocht gehad toen hij de kans, om voor haar naar de bakkerij te rijden, meteen had aangegrepen. Maar hij had een oogje op een meisje dat daar werkte.

Hij had Shayla voor het eerst ontmoet bij de daklozenopvang in Cape Girardeau. Samen met een paar vrienden van zijn werk had hij daar de afgelopen zomer wat vrijwilligersprojecten aangepakt: ze hadden de computers op het kantoorje gebruiksklaar gemaakt en voor toegang tot het internet gezorgd. Op een dag was hij tegelijk met Shayla de parkeerplaats op gereden en had hij haar geholpen een stapel dozen van de bakkerij naar binnen te dragen.

Tijdens haar gevatte woordenwisselingen met de andere vrijwilligers en een geschifte cliënt met wie ze te maken hadden, had hij gemerkt dat hij haar leuk vond. Een week later, toen hij zijn moed bij elkaar geraapt had om haar zelf aan te spreken, werd dat een beetje meer. En zo ging het de week daarop weer. En de vierde week. De computers van het opvanghuis werkten beter dan ooit en omdat het vrijwilligerswerk betrof, voelde hij zich nauwelijks bezwaard dat hij smoesjes bleef zoeken om hun systeem telkens weer wat verder ‘bij te werken’ op de dagen dat Shayla eten kwam brengen. Tenslotte waren de computers er elke week weer iets op vooruitgegaan. Maar als iemand – een van zijn zussen bijvoorbeeld, of Shayla zelf – hem ooit ervan zou willen beschuldigen dat hij haar stalkte, zou ze geen moeite hebben om met bewijzen te komen.

Maar dat kon hem niet schelen. Hoe beter hij Shayla had leren kennen, hoe meer het hem beviel wat hij zag. Niet dat ze het hem gemakkelijk maakte. Onder het genot van de slechte koffie, met dank aan het opvanghuis, hadden ze problemen als dakloosheid, de honger in de wereld en de laatste gemeenteraadsverkiezingen zo goed als opgelost. Ze waren het ook eens geworden over de lekkerste donut – die met zure-roomvulling – en welke kamerplanten het gemakkelijkst om zeep te helpen waren – venushaar en vioolbladplant. Dat wist Shayla uit ervaring en hij kon er, dankzij zijn zussen, over meepraten. Maar hij was nog steeds niets echt persoonlijks te weten gekomen over de mysterieuze Shayla. Tenzij je meetelde dat ze een hekel had aan haar haar: dikke, onttembare krullen die niet echt een afrokapsel vormden, maar wel zoiets... en die haar ongelooflijk schattig stonden, als je het hem vroeg. Maar ze vroeg niet naar zijn mening en dus gaf hij die niet.

De laatste keren dat hij in de bakkerij geweest was, had hij met haar geflirt en hoewel hij niet zo veel van vrouwen wist, vermoedde hij dat zijn gevoelens beantwoord werden.

Shayla. Haar achternaam wist hij nog altijd niet en dat was zijn missie voor vandaag: haar achternaam achterhalen en haar overhalen tot een echt afspraakje. Samen koffiedrinken, meer niet. Hij wilde haar niet afschrikken.

Zijn telefoon ging over en hij viste die uit zijn zak. Zijn moeder. Hij remde weer en nam op. ‘Hoi mam. Zeg het eens.’

‘Ben je al weg bij de bakkerij?’

‘Nee, ik rij nog maar net de stad in.’

‘O, gelukkig.’ Ze slaakte een zucht van opluchting. ‘Zou je ook willen kijken of ze nog kaneelbroodjes hebben? Of misschien koffiebroodjes? Het moet genoeg zijn voor een ontbijt met vier personen. Er is op het laatste moment nog een reservering bij gekomen en ik heb het te druk om ook nog te bakken.’

‘Natuurlijk. Maar voel jij je niet schuldig als je de reputatie van Chicory Inn zo op het spel zet?’ vroeg hij plagend.

‘Absoluut niet. En waag het niet om daar iets aan te veranderen.’

‘Maak je geen zorgen, ik zal je redden. Maar dan sta je wel bij me in het krijt.’

‘Ha!’ Ze probeerde het geïrriteerd te laten klinken, maar Link hoorde dat ze glimlachte.

‘Ik ben er bijna,’ zei hij, zodra Coffee’s On in zicht kwam. ‘Tot over pakweg twintig minuten.’

‘Waag het niet om over twintig minuten thuis te zijn. Dat krijg je nooit voor elkaar als je een normaal tempo aanhoudt en toe-
vallig weet ik dat jij *nog* een bekeuring wegens te snel rijden beslist niet kunt gebruiken.’

‘Wat? Hoe weet jij –’

Vlak voor de auto vloog iets – was het een hond, een coyote? – de straat op.

Hij trapte vol op de rem en flapte er een lelijk woord uit, waar hij meteen spijt van had; zijn moeder zou dat niet waarden.

‘Link, wat gebeurt er? Link?’

Met gierende remmen raakte de pick-uptruck in een slip en met ingehouden adem zag hij dat de bijna twee ton zware wagen recht op het dier... Wacht! Dat was geen hond. Het was een kind!

Hij probeerde de rem nog dieper in te trappen en zijn hart bonkte in zijn oren. *Heer, alstublieft niet! Help!*

Zijn telefoon was op de een of andere manier op de passagiersstoel terechtgekomen en hij hoorde zijn moeder in de verte gillen. Maar hij had wel wat anders aan zijn hoofd. Het meisje stond met open mond en als aan de grond genageld midden op straat en keek hem door de voorruit verbijsterd aan. Haar wilde krullen wapperden in de wind, maar ze verzette geen stap.

Links paniek nam toe. Ze moest in beweging komen! *Nu!*

De pick-uptruck begon al te slippen. Er viel geen tijd te verliezen! Hij rukte aan de handrem, gooide zijn portier open en rende en glibberde naar het meisje toe. Snel drukte hij haar tegen zijn borstkas en rolde met haar in zijn armen bij de voorbumper weg.

Met bonkend hart zag hij dat de banden van de pick-uptruck de stoerprand op bonkten en toen kwam de truck eindelijk tot stilstand.

Tegen de tijd dat hij weer wat op adem was, stond hij zonder het meisje los te laten op. Ze was zo licht als een veertje, maar nu begon ze te krijsen en met haar bruine laarsjes tegen zijn knieën te trappen. Laarsjes met puntneuzen. *Au!* En ze mocht dan niets wegen, maar in haar angst was ze ijzersterk.

‘Au!’ Met zijn vrije hand pakte hij haar beentjes vast en probeerde die stil te houden en tegelijkertijd op de been te blijven, wat een hele prestatie was op deze glibberige ondergrond.

Op dat moment kwam er een jammerende vrouw de bakkerij uit rennen. Ze stapte van de stoerprand af... en ging meteen onderuit. Link keek met open mond toe, terwijl ze omrolde en overeind krabbelde tot ze op de bevroren straat stond. Over haar toeren keek ze naar Link, die zelf uit alle macht probeerde te blijven staan op het dunne laagje bevroren modder. De kleine driftkop spartelde nog steeds met armen en benen om los te komen.

‘Blijf daar!’ riep hij. Zijn adem vormde wolkjes in de ijzige lucht. De vrouw zou beslist niet netjes naar links en naar rechts kijken voordat ze overstak en als er toevallig nog een auto door de straat reed, zou de bestuurder haar misschien over het hoofd zien.

‘Portia! Alles goed, liefde?’

Die stem kende hij. Hij keek nog eens goed en toen zag hij wat hij eerder in de gauwigheid niet had gezien. Het was Shayla! Ze had echter alleen maar oog voor het kind in zijn armen.

Hij draaide het meisje om, zodat Shayla kon zien dat ze, ondanks de bloedstollende kreten die het kleintje slaakte, in orde was. Daarna schoof hij het meisje onder zijn ene arm, alsof ze een rugbybal was – al leek ze meer op zo’n idioot stuiterballetje als zijn neefjes hadden – en glibberde de straat over.

Bij Shayla aangekomen, maakte hij aanstalten om het kleine

meisje aan haar over te dragen... maar Shayla begon tegen zijn borstkas te stompen.

‘Ze had wel dood kunnen zijn! Ze had wel *dood* kunnen zijn!’

Hij deinsde terug en probeerde haar vuisten af te weren. ‘Hé, hou op! Ze mankeert niks. Het komt allemaal goed!’

Blijkbaar besepte ze niet dat hij het kleine meisje in zijn armen hield, want ze bleef tegen hem schreeuwen. Daarna zakte ze zonder enige waarschuwing in elkaar aan zijn voeten en begon te huilen.

Waarschijnlijk had ze hem nog niet herkend. Het was begrijpelijk dat ze een beetje buiten zinnen was. In het licht van wat er zojuist gebeurd was, leek het een onbenullige gedachte, maar... hij had niet geweten dat ze een kind had. *Maakt dat veel verschil?* Niet dat het op dit moment belangrijk was. Waarschijnlijk hielp het niet echt dat hij haar dochtertje zowat had aangereden; dat was geen best begin als je een vrouw voor je wilde winnen.

Shayla snikte hartverscheurend. Het was maar goed dat hij opgegroeid was met drie dramatische zussen, anders zou hij het zich nog meer aangetrokken hebben. Niet dat Shayla geen reden had om van streek te zijn. Maar ze kon toch zien dat haar dochtertje niets had? Dat was overduidelijk.

Hij zette het kind naast haar op de stoep en hield met zijn ene hand de kraag van het kinderjasje stevig vast om te voorkomen dat het meisje zou weggrennen. ‘Hé...’ Hij knielde naast Shayla neer. ‘Gaat het een beetje?’

Zonder op te kijken wuifde ze hem weg en trok het kleine meisje op haar schoot.

‘Het is hier koud,’ zei Link, en hij wierp een nadrukkelijke blik op Shayla’s blote armen. ‘En die stoep is één grote ijsbaan. Volgens mij moeten jullie eerst maar eens naar binnen.’ Hij stak zijn hand uit om haar overeind te helpen.

Maar die sloeg ze weg. ‘Ik kom zelf wel binnen. Jij hebt vandaag wel genoeg geholpen.’ Ze snoof minachtend en keek hem aan met een woedende blik in haar prachtige, goudbruine ogen.

Op dat ogenblik begon het haar te dagen; langzaam drong het tot haar door wie hij was. ‘O... jij bent het.’ Haar lichtbruine huid kleurde roze.

‘Ja, ik ben het. Link.’ Opnieuw stak hij zijn hand uit.

Weer negeerde ze zijn gebaar. ‘Bemoei jij je maar met je eigen zaken. Wij redden ons wel.’ Ze duwde de krullen van het meisje van haar voorhoofd en inspecteerde haar van top tot teen. Het haar en de huid van het kind waren een tint lichter dan die van Shayla – haar pijpenkrullen leken wel donkerblond – en haar ogen waren opvallend blauwgrijs. Toch leek ze als twee druppels water op Shayla. Het meisje jammerde nog steeds, maar was niet gewond. Een wonder.

Toen hij naar hen keek, zag hij alles weer voor zich en hij huiverde. Nu voelde hij op zijn beurt zijn knieën knikken. ‘Dat scheelde niet veel.’

Shayla keek hem priemend aan. ‘Ja, nou... Misschien kun je in het vervolg wat langzamer rijden. Ze had wel dood kunnen zijn.’

‘Dat heb je al gezegd.’ *Vijftien keer of zo.* Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘En misschien kun jij in het vervolg wat beter op je kind passen.’ Meteen draaide hij haar de rug toe. Had hij zijn mond maar gehouden. Maar... meende ze dat nou? Gaf ze *hem* de schuld? In feite had hij dat kind het leven gered. Ze zou hem dankbaar moeten zijn.

‘Hé!’

Bij het horen van de schrille klank in haar stem draaide hij zich om, voorbereid om nog een keer afgesnauwd te worden.

Maar ze zei alleen: ‘Jij kwam toch voor de bestelling van de bed & breakfast? De Chicory Inn?’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Ja.’ *Wildeste je daar ook nog ruzie over maken?*

‘Je bestelling staat klaar.’ Ze wees met haar duim achter zich. ‘Binnen.’

‘O.’ Hij bedwong de neiging om met zijn ogen te rollen. ‘Bedankt. Mijn moeder zou me vermoorden als ik die vergat.’ Inwen-

dig kromp hij ineen. *Fijne woordkeus, Whitman. Zo herinner je haar er in één keer aan dat je haar kind bijna overreden hebt en dat je boodschappen doet voor je mammië.*

Shayla krabbelde weer overeind en voelde voorzichtig hoe glad de stoep was, voordat ze het meisje optilde. ‘Kom binnen. Ik zal de rekening opmaken.’

Hoorde hij een spoor van vredelievendheid in haar stem? ‘Weet je zeker dat ik in de winkel mag komen? Tenslotte had je dochter wel dood kunnen zijn.’ Het sarcasme ging vanzelf. Hij kon er niets aan doen.

Ze deed haar mond al open om hem van replek te dienen, maar bedacht zich. Zwijgend tilde ze haar dochter op haar heup en liep in de richting van de bakkerij.

Hoofdschuddend volgde Link haar naar binnen.

De pittige geuren van koffie, warme kaneelbroodjes en esdoornsiroop kwamen hen tegemoet en onwillekeurig ademde Link diep in. Deze mengeling van aroma’s had een kalmerend effect op hem.

Shayla zette het meisje bij een kindertafeltje naast de kassa. Op de tafel lag een stapel kleurboeken en er stonden emmertjes met kleurpotloden en viltstiften, wat hem herinnerde aan taferelen bij zijn zussen thuis, en het kleine meisje ging onmiddellijk aan de slag.

In Shayla’s ongetemde kapsel glinsterden ijskristallen. Link glimlachte. Ze was beeldschoon, al leek haar huid wat grauwer dan anders; in zijn herinnering was die romig mahoniebruin. Achter de toonbank keek ze op een bestellijst. ‘Vierentwintig zoete broodjes en een roggebrood, toch?’

‘Ja, ik geloof het wel...’ Eigenlijk had hij geen idee van wat ze had besteld, of hij kon het zich op dit moment in elk geval niet herinneren. Zijn moeder zou ongetwijfeld... Hij hapte naar adem. *Mam!* Hij had het gesprek verbroken, toen het meisje voor zijn auto was opgedoken. Ze dacht ongetwijfeld dat hij een ongeluk had gehad en was vast buiten zichzelf van ongerustheid.

Hij stak zijn hand in zijn broekzak en bedacht toen dat zijn telefoon nog steeds in de pick-uptruck lag. Dat hoopte hij tenminste. ‘Wacht even, wil je? Mijn telefoon... Ik ben zo terug.’

Ze knikte kort en ging door met het inpakken van zijn bestelling.

Hij waagde het om het meisje in het voorbijgaan over haar hoofd te aaien. Zij kromp ineen, maar begon gelukkig niet te schreeuwen. Allemensen, zijn oren tuitten er nog steeds van.

Hij ging naar buiten en liep voorzichtig om zijn auto heen om die te inspecteren. De buitenkant van de pick-uptruck zat vol aangekoekte sneeuw en modder, en de band rechtsachter had een slijtplek van de stoeprand, maar verder leek de auto er niet onder geleden te hebben. Link overwoog even om zijn pick-uptruck opnieuw te parkeren, omdat hij nu twee parkeerplekken in beslag nam, maar er waren nog genoeg plaatsen vrij en hij wilde niet dat Shayla dacht dat hij wegreed.

Eerst belde hij zijn moeder. Nadat hij haar een zorgvuldig gecensureerde versie van de gebeurtenissen gegeven had, stopte hij zijn telefoon in zijn zak en liep terug naar de winkel.

Op de toonbank lag een witte tas met het logo van de bakkerij erop en een kassabonnetje eraan geniet.

Hij keek op het bonnetje. Het bedrag leek hem een beetje hoog, maar hij pakte zijn portefeuille uit zijn achterzak en haalde daar een bankbiljet van twintig dollar uit.

Zwijgend gaf ze hem zijn wisselgeld. Ze zag er een beetje beduusd uit. Nou, dat was hij ook. Hij keek haar even aan. ‘Weet je zeker dat het wel gaat?’

‘Met mij gaat het prima.’ Ze veegde haar handen af aan haar schort en kwam achter de toonbank vandaan om een blik te werpen op het tafeltje, waaraan haar dochtertje ijverig zat te kleuren.

Hij hield de tas met broodjes omhoog. ‘Bedankt.’ Hij had bijna het gevoel dat hij zijn excuses zou moeten aanbieden, al had hij niets verkeerd gedaan, maar in deze situatie leek het hem beter

om zo snel mogelijk weg te gaan. Het had geen zin om de gebeurtenis weer op te rakelen.

Hij ging naar buiten, maar halverwege de winkel en zijn auto herinnerde hij zich ineens dat zijn moeder om extra kaneelbroodjes had gevraagd, voordat alles in het honderd liep. Of waren het nou koffiebroodjes? Hij haastte zich terug naar binnen. ‘Sorry... dat vergat ik bijna! Mijn moeder wilde...’

Achter de toonbank stond Shayla met haar gezicht in het met bloem bestoven schort te snikken. Haar schouders schokten.

Links hart sloeg een slag over. Dat was al de tweede keer vandaag. ‘Wat is er?’ Hij keek naar het kleine meisje. Zij zat nog steeds te kleuren, alsof er niets aan de hand was, en merkte niet eens dat haar moeder huilde.

Shayla draaide zich snel om en veegde haar tranen weg. Maar Link had de sporen van tranen op haar wangen al gezien. Toen ze hem weer aankeek, zat er bloem op haar voorhoofd en wangen. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Weet je zeker... Alles goed?’

‘Prima.’ Haar gezicht verstrakte. ‘Wat kan ik nog meer voor je doen?’

Nu was hij van zijn stuk gebracht door haar tranen. Hij stotterde ervan. ‘M-mijn m-moeder... eh, ze wilde nog iets om bij het ontbijt te serveren. In het pension. Ik geloof dat ze het over koffiebrood had.’

Shayla liep naar de andere kant van de toonbank en wees op een ringvormig baksel met iets kruimeligs erop. ‘Dat hebben we nog. Of een pompoenbrood...’

‘Oké. Ik neem twee van die ringen.’ Hij aarzelde en keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je *zeker* dat het goed met je gaat?’

Ze negeerde zijn vraag en begon de koffiebroden in dozen te doen. ‘Dat is dan zestien dollar en zevenenveertig cent.’

‘Eh...’ Hij wachtte tot ze opkeek van de kassa. ‘Er zit bloem...’ Glimlachend veegde hij over zijn eigen wang. ‘Op je gezicht. Van je schort, denk ik.’

Ze draaide zich snel om en wreef over haar wangen alsof ze in brand stonden.

Hij lachte. 'Nu heb je tenminste weer wat kleur op je wangen.' *Wat stom om dat zo te zeggen.* 'Je zag er nogal bleekjes uit... even geleden, bedoel ik.' *Nog stommer.* 'Nu is het goed.' Hij wees op haar gezicht. 'Het is er allemaal weer af. Ik dacht alleen dat je dat wel zou willen weten voordat de volgende klant binnenkwam.'

Ze keek hem woedend aan. 'Dat is dan zestien dollar zevenenveertig,' zei ze weer.

'O ja. Sorry... ' Hij keek in zijn portefeuille. Hij had alleen nog een briefje van tien en het wisselgeld dat ze hem gegeven had. Hij gaf haar zijn creditcard.

Ze nam hem aan en hij moest alleen nog even een krabbel onder de bon zetten.

'Dank u,' zei ze, toen hij de pen weer neerlegde. Ze durfde hem niet goed in de ogen te kijken en het leek erop dat ze zo snel mogelijk van hem af wilde. De vorige keer had hij nog met haar geflirt en zij had flirtend gereageerd en hem een stukje van het nieuwste zoete brood gegeven om te proeven.

Haar warm goudbruine ogen schitterden nog steeds, maar nu bespeurde hij in haar blik geen interesse, zoals de vorige keer, maar strijd lust.

De achterdeur ging open en er kwam een lange man naar binnen. Zijn huid was veel donkerder dan die van Shayla. 'Morgen.' Hij keek van Shayla naar Link. 'Alles goed, schatje?' Hij sloeg beschermend een arm om haar heen.

Geweldig, dacht Link. Hij had dus met een getrouwde vrouw lopen flirten. Hij onderdrukte een zucht. Grote kans dat ze haar echtgenoot nu zou vertellen dat hij hun dochter bijna doodgereden had. Bij de eerste ontmoeting had Link nog gekeken of ze een trouwring droeg en wist absoluut zeker dat hij die nooit gezien had. Maar ja, waarschijnlijk kon je ook beter geen ring dragen als je brood moest kneden. Dit zou hem leren om overhaast conclusies te trekken.

‘Prima.’ Shayla keek even naar Portia, die nog steeds zat te kleuren, en trok zich toen los uit de omarming van de man. Ze duwde een eigenwijze krul achter haar oren en zocht daarna toch weer bescherming bij die kerel.

Hij keek Link nijdig aan. ‘Wat heb je gedaan?’ gromde hij, en hij deed met Shayla in zijn armen een stap naar hem toe.

‘Nee!’ Shayla trok aan de arm van de lange man. ‘Alles is goed.’

Link deed een stap achteruit en probeerde de situatie uit te leggen. ‘Uw dochtertje rende de straat op. Ik, eh... ik reed haar bijna aan. Met mijn auto.’

‘Is dat zo?’ De man keek Shayla aan en richtte zijn nijdige blik op het tafeltje waaraan het kind zat. Zijn gezicht werd zichtbaar milder, zodra hij haar zag. Toen Shayla niet meteen antwoord gaf, tilde hij haar kin op, alsof hij de waarheid van haar gezicht kon lezen.

Shayla sloeg haar ogen neer en knikte. ‘Alles is goed, pa. Ze is niet gewond.’

De man kneep zijn ogen tot spleetjes en keek Link aan. ‘Wat is er gebeurd?’

Link slikte. ‘Zoals ik al zei: ze rende naar buiten en vlak voor mijn auto de weg op. Ik kon niet goed remmen op die ijslaag... De auto slipte behoorlijk, maar hij raakte haar niet, hoewel het niet veel scheelde. Dat meisje heeft geluk gehad.’

Hij zou willen dat Shayla voor hem opkwam, dat ze die kerel vertelde dat hij uit zijn auto gesprongen was en het kleine meisje eigenhandig in veiligheid gebracht had. Ondanks haar beschuldigingen wist hij vrij zeker dat Shayla dat ook gezien had. Maar dat hield hij voor zich, want hij wilde zichzelf niet als held afschilderen. Eigenlijk wilde hij op dit moment niets liever dan wegrijden.

De man keek Shayla aan, alsof hij om bevestiging vroeg. Link kon niets van haar gezicht aflezen, maar de lange man was blijklaar in zoverre gerustgesteld dat hij Link niet beschuldigde van doodrijden.

‘Dan ga ik maar eens. Als... als u nog andere vragen hebt, of...’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Nou, wat dan ook, dan weet Shayla wel hoe ze me kan bereiken.’

Hij pakte de taartdozen op en liep met grote stappen door de voordeur naar buiten. Hij voelde zich stom en snapte er niets van. Shayla had die man ‘pa’ genoemd. Zijn zussen noemden hun man ook weleens zo als ze iets over hun kinderen vertelden. Daarbij zag de man er niet oud genoeg uit om haar vader te zijn, maar wel een beetje te oud om haar man te zijn. Niet dat je daar tegenwoordig nog iets uit kon opmaken en zelfs als die man haar vader was, kon ze natuurlijk nog steeds getrouwd zijn. Tenslotte had ze een kind.

Bij zijn pick-uptruck gekomen, gaf hij de taartdozen en tas een plekje, stapte in en nadat hij de sleutel in het contact had gestoken, startte hij de motor en reed weg. Waarschijnlijk was ze inderdaad getrouwd. Dat had hij beslist niet geweten toen hij met haar flirtte. En eerlijk is eerlijk, ze had hem nooit een seintje gegeven dat hij haar met rust moest laten, omdat ze getrouwd was. Nooit.

Anders had hij al veel eerder gemaakt dat hij wegkwam. Zo snel als hij kon.